

nemlig heller ikke forstaaet Flertallet saaledes, at det skulde være dets Mening, at det skulde være ubeløst, at Præsten kunde vedblive med en stille Formaning og Trøst overfor den Dømte indtil det sidste Dieblit. Det har jeg ikke troet var Flertallets Mening, og det tror jeg heller ikke nu, at det er, men jeg vil indrømme, at det maatte kan betvivles, om de brugte Ord og Udtryk i den Henseende ere tydelige nok. Jeg kan ogsaa være enig i den Bemærkning, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremkom med, om, at der kunde være Betænelighed med Hensyn til Nødvendigheden af Militærets Tilstedeværelse; thi for det Første ser jeg egentlig ikke, at der er særlig Nødvendighed for Militærets Tilstedeværelse, naar Henrettelsen ikke foregaar offentlig, og dernæst er det jo indlysende, at, naar Militæret skal være tilstede, saa vil det optage endel af den maatte iforveien knapt tilmaalte Plads, og det er jo klart nok, at flere, end der kan være i Rummet, kan der ikke være; her møde vi en absolut og nødvendig Grændse for Afdgangen. Ligeledes kan jeg være enig i, at det maatte er et noget for almindeligt og ubestemt Udtryk, naar der tales om Præsenss Repræsentanter, og naar alle Dag- og Ugeblade skulle medtages. Af saadanne udgaar der jo en stor Mængde i Hovedstaden, og det kunde vel være et Spørgsmaal, om der ikke kunde være Grund til at gjøre en Begrændsning ogsaa i denne Henseende. Men, som sagt, for mig staar det saaledes, at, da der kan tænkes mangfoldige Ordninger af denne Afdgang, saa maa man være eftergivende og tilbøielig til at rette sig efter de Difter, som i saa Henseende maatte fremkomme fra de forskjellige Sider, for at naae det, der er Hovedsagen, nemlig den begrændsede Offentlighed. Det følger af sig selv — det gjælder jo om Enhver — at man altid foretrækker sit Eget, og jeg vilde derfor i flere Punkter foretrække mit Forslag. Jeg tror saaledes nok, at dette maatte vilde føre til, at der i Reglen vilde komme endel flere tilstede som befalede Vidner, og at det tillige vilde frembyde den Fordel, at man, hvis den Tendens skulde gjøre sig gjældende, at Joll ikke vilde være tilstede ved saadanne Skuespil, uden nogen ny Lov kunde sørge for, at der indfandt sig et passende Antal Vidner. Dette er utvivlsomt en Fordel, som er forbundet med, at der er Afdgang til at ordne dette Forhold administrativt. Jeg gaar imidlertid bestandig ud fra — og i den Henseende vil jeg ikke kunne frafalde mit Forslag, ligesom jeg ogsaa ser, at jeg deri er enig med Flertallet — at det ikke gaar an som en Pligt at paalægge Kommunalbestyrelser eller andre

saadanne Funktionærer, der egentlig ikke ere Embeds- eller Bestillingsmænd, eller hvis hele Hverv det slet ikke er at skulle være tilstede ved saadanne Veiligheder, at de skulle være tilstede. Det forekommer mig, at det vilde være et altfor stort Indgreb i den personlige Frihed, om man vilde gjøre dem det til Pligt at møde ved saadanne Veiligheder, og dette vilde, som jeg allerede bemærkede ved 1ste Behandling, heller ikke kunne nytte synderligt; thi man kunde jo dog ikke gjøre Joll saa overordentlig Meget for, om de blev horte alligevel. Det Høieste, der kunde blive Tale om i saa Tilfælde, kunde dog kun blive en Mulkt, og de, der absolut ikke vilde se paa et saadant Skuespil, vilde da i de fleste Tilfælde foretrække at betale Mulkten og at blive borte. Jeg er derfor ogsaa tilbøielig til at tro, at det i Praxis heller ikke vilde føre En stort videre, om man vilde opstille den Regel, at de skulde møde. Den egentlige Forpligtelse maatte indskrænkes til nogle Embeds- og Bestillingsmænd, og navnlig til Saadanne, som ifølge deres hele Stilling have med Politivæsenet at gjøre. Derfor er altsaa min Stilling til Lovforslaget den, at jeg forsaavidt maa slutte mig til Udvalgets Flertal, som jeg staar paa det Standpunkt, at jeg anser Offentlighedens Begrændsning for et meget væsentlig Gode, og at jeg, for at naae dette Gode, er tilbøielig til strække mig meget langt i Indrømmelser med Hensyn til, hvorledes alle Detailler med Hensyn til denne Afdgang til at være tilstede skulle ordnes.

Hansen (Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds): Som Medlem af det Udvalg, der blev nedsat for at overveie Lovforslaget om en forandret Affattelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 10, har jeg sluttet mig til Udvalgets Flertal og den Betænkning, det har afgivet. Jeg har gjort det af to Grunde, for det Første fordi det er i fuld Overensstemmelse med mit Syn paa denne Sag og den Følelse, at den offentlige Henrettelse bør affattes, idet den staar for mig som en Overlevering fra Fortidens barbariske Henrettelsesmaade og som ikke samstemmede med den mere humane Betragtning, som har gjort sig gjældende ogsaa paa dette Omraade; men endvidere er 1ste Behandling af denne Sag ogsaa for mig en Grund til at stille mig som jeg har gjort. Ved 1ste Behandling af Sagen fremkom der saa mange Udtalelser om at indskrænke den fulde Offentlighed, at begrændse den noget, at man derigennem maatte faae det Indtryk, som om det var Thingets saa at sige Hovedanskuelse, at denne Indskrænkning burde finde Sted, og det er